

ХАРИ ПОТЪР
И
СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ



ДЖ. К. РОУЛИНГ

Излезли заглавия в поредицата
ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР
И
СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ

Превод Мариана Екимова-Мелнишка

ЕГМОНТ

*На Шон П. Ф. Харис –
верен приятел
и спасител в трудни моменти...*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Harry Potter and the Chamber of Secrets

Copyright © 1998 J. K. Rowling

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks
of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s16)

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.



*Превод Мариана Екимова-Мелнишка
Коректор Таня Симеонова*

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2016
Единадесета допечатка
Общ тираж: 79 000 бр.
ISBN 978-954-446-491-3

– ГЛАВА ПЪРВА –

НАЙ-ТЪЖНИЯТ РОЖДЕН ДЕН

На улица „Привит Драйв“ номер четири тази сутрин пак избухна кавга на закуска. Силен кръсък откъм стаята на племенника му Хари бе разбудил господин Върнън Дърсли още призори.

– За трети път тази седмица! – крещеше той през масата. – Щом не можеш да я обуздаваш тая сова, махай я отгук!

Хари се опита да обясни:

– Ама *тя умира от скука* в кафеза! Свикнала е да си лети на воля. Ако я пускахме поне нощем...

– Ти за какъв ме мислиш? – озъби му се вуйчо Върнън и на бухналите му мустаци увисна и се люшна парченце пържено яйце. – Много добре знам какво ще стане, ако тая птица литне.

Той и жена му Петуния си размениха свъсени погледи.

Хари се опита да възрази, но думите му бяха заглушени от дълго звучно оригване на братовчед му Дъдли, сина на господин и госпожа Дърсли.

– Искам още бекон.

– Има в тигана, сладуранчо – рече леля Петуния, като погледна умилително тантурестия си син. – Похапвай си повечко, докато си още при нас... Само като си помисля какво ви дават в училище...

– Глупости, Петуния, аз пък никога не съм гладувал, докато учех в „Смелтингс“ – разпали се вуйчо Върнън. – Дъдли хапна достатъчно, нали така, синко?

Дъдли, който беше толкова топчест, че кухненският стол не

го побираше, се ухили и нареди на Хари:

– Подай ми тигана.

– Забрави вълшебната думичка... – подкачи го Хари.

Тези простички слова произведеха невероятен ефект върху останалата част от семейството. Дъдли зина и така се изтърси от стола си, че кухнята се разтреса, госпожа Дърсли изписка и затули уста с длани, а господин Дърсли скочи на крака с издути на слепоочията вени.

– Имах предвид думата „моля“ – побърза да обясни Хари, – не исках да кажа...

– АЗ КАКВО СЪМ РАЗПОРЕДИЛ – забоботи вуйчо му, като пръскаше слюнки над масата, – ОТНОСНО СПОМЕНАВАНЕТО НА ДУМИ С „В“ В НАШАТА КЪЩА, А?

– Ама аз...

– ТИ КАК СМЕЕШ ДА ДРАЗНИШ ДЪДЛИ?! – реवेशе вуйчото и удряше с юмрук по масата.

– Аз само...

Хари местеше поглед от моравочервеното лице на вуйчо си към пребледнялата си леля, която се мъчеше да изправи Дъдли на крака.

– Добре – каза той, – добре тогава...

Вуйчо Върнън седна, дишайки тежко като задъхан носорог, без да изпуска Хари от поглед с крайчетата на малките си всевиждащи очички.

Откакто се бе върнал вкъщи за ваканцията, вуйчото се отнасяше с него като с бомба, която може да избухне всеки момент, защото Хари не беше обикновено момче. Той всъщност беше толкова далеч от обикновеното, колкото изобщо някой можеше да си представи. Хари Потър беше вълшебник, току-що завършил първи курс на Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“. И ако семейство Дърсли едва издържаше присъствието му в дома си през ваканцията, самият Хари се чувстваше там несравнимо по-зле.

„Хогвортс“ му липсваше толкова много, че чак стомахът го заболяваше. Тъгуваше за замъка, за тайните коридори и духове-

те бродници, за уроците (с изключение може би на часовете при Снейп, учителя по отвари), за советите пощальони, за пиршествата в Голямата зала, за леглото си с балдахин на четири колони в една от спалните в кулата, за посещенията при пазителя на дивеча Хагрид в колибата му отсам Забранената гора и особено за квидича, най-популярния спорт в магьосническия свят – шест високи стълба за врати, четири летящи топки и четиринайсет играчи, яхнали дръжките на метли.

Всичките му магьоснически книги, магическата пръчка, мантията невидимка, цилиндърът и свръхскоростната метла „Нимбус две хиляди“ бяха заключени от вуйчо Върнън в килера под стълбището още в минутата, когато Хари пристъпи в къщата. Какво ги интересуваше тримата Дърсли, че ще си загуби мястото в училищния отбор по квидич, като не е тренирал цяло лято? Какво ги бе грижа, че ще отиде на училище без нито едно домашно?

Защото семейство Дърсли бяха мъгъли... Така вълшебниците наричаха всички човешки същества без капчица магьосническа кръв във вените, според които да имаш вълшебник в дома си е голям позор. Вуйчо Върнън дори бе затворил Хедуиг, бялата полярна сова на Хари, в кафез, за да не може да донася вести от магьосническия свят.

Хари не приличаше на никого от семейството. Вуйчо Върнън беше едър и без врат, но пък с огромни черни мустаци, леля Петуния беше кокалеста и с конски черти на лицето, а Дъдли – русоляв, розов и сланинест. Хари пък беше дребен и слаб, с яснозелени очи и катраненочерна коса, вечно стърчаща. Носеше кръгли очилца, а над тях, на челото му, личеше белег с формата на мълния. Точно поради този белег Хари бе така необикновен – дори за магьосник. Този белег бе и единствената следа от загадъчното му минало, знак за причината, поради която бе оставен пред прага на семейство Дърсли преди единайсет години.

Едва навършил една годинка, Хари като по чудо бе оцелял след проклятието на най-страшния черен магьосник на всички времена Лорд Волдеморт, чието име повечето вълшебници все

още се бояха да произнесат. Родителите на Хари бяха загинали, сразени от Волдемор, но той се бе отървал само с белега на челото. Самият Волдемор – никой не разбра защо – бе загубил силата си в момента, в който не бе успял да убие Хари.

И така, Хари бе отгледан от сестрата на покойната си майка и нейния мъж. Живя десет години у семейство Дърсли, без да може да разбере защо постоянно става така, че около него се случват странни неща, без той да ги иска. Вярваше на разказа на леля си и вуйчо си, че белегът му е останал от автомобилната катастрофа, в която са загинали родителите му.

Ала точно преди една година Хари получи писмо от „Хогвортс“ и цялата история се изясни. Бе поканен да постъпи в Училището за магия и вълшебство, където децата вече знаеха за него и за белега му. Но ето че учебната година свърши и той се прибра за лятото при семейство Дърсли. Тук се отнасяха към него като към куче, овъргаяло се в нещо вонящо.

Никой от тримата Дърсли не си и спомни дори, че този ден бе дванайсетият рожден ден на Хари. Не че той очакваше кой знае какво от тях, защото никога не бе получавал истински подарък, да не говорим за торта. Но съвсем да го забравят...

Вуйчо Върнън прекъсна размишленията му, прокашля се многозначително и рече:

– Е, както вече знаем, днес е много важен ден.

Хари го погледна, без да смее да повярва на ушите си.

– Днес може да направя най-големия удар в бизнеса.

Хари пак заби очи във филийката си. „Явно вуйчо Върнън говори за досадните гости за вечеря“ – помисли си той огорчен. От две седмици приказваше само за това. Някакъв богат предприемач щял да дойде с жена си и вуйчо Върнън се надяваше да получи от него голяма поръчка за своята фирма за дрелки.

– Да преговорим сега всичко отначало – каза вуйчото. – Точно в осем часа заемаме местата си. Петуния, ти си...

– В дневната, готова да ги поздравя любезно с „Добре дошли в нашия дом!“ – отвърна веднага леля Петуния.

– Добре, добре. А Дъдли?

– Аз стоя готов да отворя вратата. – И като разтегли уста в угодническа усмивка, издекламира: – Мога ли да поема палтата ви, господин и госпожа Мейсън?

– Ах, *колко* ще го харесат! – захласна се леля Петуния.

– Браво, Дъдли! – каза вуйчо Върнън и се обърна към Хари: – Ами *ти*?

– Аз си седя в стаята, без да вдигам шум, и се правя, че ме няма – отвърна Хари почти без глас.

– Правилно – каза вуйчо Върнън заядливо. – Аз ще ги въведа в дневната, ще те представя, Петуния, и ще наляя питиетата. В осем и петнайсет...

– ... аз ще ги покания на масата – добави леля Петуния.

– А ти, Дъдли, казваш... какво?

– Позволете да ви придружа до трапезарията, госпожо Мейсън! – И Дъдли предложи дебелията си ръка на някаква невидима жена.

– Моят галантен малък джентълмен! – едва не изхлипа леля Петуния.

– А *ти*? – злобничко се обърна вуйчо Върнън към Хари.

– Аз си седя в стаята, без да вдигам шум, и се правя, че ме няма – отвърна Хари глухо.

– Именно. Да видим сега с какви комплименти ще ги обси-
пем по време на вечерята. Имаш ли идея, Петуния?

– „Върнън разправя, че сте *великолепен* майстор на голф, господин Мейсън... О, откъде си купихте тази рокля, госпожо Мейсън...“

– Прекрасно! Твой ред е, Дъдли?

– Става ли така: „В училище имахме да напишем есе за любимия си герой и аз писах за *вас*, господин Мейсън“.

Това вече дойде твърде много на леля Петуния, а и на Хари. Леля Петуния избухна в сълзи и прегърна сина си, а Хари се мушна под масата да не го видят, че се хили.

– Ами ти, момче?

Хари се овладя с мъка и отново се показа.

– Аз си седя в стаята, без да вдигам шум, и се правя, че ме

няма – повтори механично той.

– Съвсем правилно – натърти вуйчо Върнън. – Семейство Мейсън изобщо не знаят за теб и не желая да узнаят. След вечерята ти, Петуния, отвеждаш госпожа Мейсън в дневната за кафето, а аз ще извъртя разговора към дрелките. Ако извадя и малко късмет, сделката ще е подписана и подпечатана преди новините в десет. А утре по това време ще избираме вила на Майорка.

Хари изобщо не беше във възторг. Едва ли в Майорка семейство Дърсли щяха да го обичат повече, отколкото тук.

– Такааа... Сега отивам в града да взема смокингите за мен и Дъдли. А ти – озъби се той на Хари – не се мотай в краката на леля си, докато чисти.

Хари се измъкна през задната врата. Беше чудесен слънчев ден. Той прекоси ливадата, отпусна се на пейката и си затананика под носа: „Честит рожден ден на мен... Честит рожден ден на мен...“

Не получи нито картички, нито подаръци, а и вечерта щеше да прекара, преструвайки се, че изобщо не съществува. Загледа се тъжно в живия плет. Никога не се беше чувствал така самотен. Но повече от всичко друго му липсваха най-добрите му приятели Рон Уизли и Хърмаяни Грейнджър – повече от каквото и да било друго в „Хогуортс“, повече от играта на квидич дори. Те май изобщо не се и сещаха за него. Никой от тях не му беше писал през лятото, макар Рон да бе казал, че ще го покани на гости.

Много пъти Хари беше на ръба на решението да отвори с магия кафеза на Хедуиг и да я изпрати с писма при Рон и Хърмаяни, но не си заслужаваше риска. На невръстни магове не се позволяваше да използват магии извън училище. Само че Хари не беше казал това на семейство Дърсли, защото знаеше, че единствено ужасът да не ги превърне и тримата в торни бръмбари ги възпираше да не го заключат и него в килера под стълбището при магическата му пръчка и метлата. През първите няколко седмици след завръщането си Хари се забавляваше

да си мърмори безсмислици под носа, за да види как Дъдли изчезва от стаята с максималната бързина, която му позволяваха дебелия крак. Но дългото мълчание на Рон и Хърмаяни го бе накарало да се чувства толкова изолиран от света на вълшебствата, че вече дори не му доставяше удоволствие да дразни Дъдли. Ето че сега Рон и Хърмаяни бяха забравили дори рождения му ден...

Какво ли не би дал за някаква вест от „Хогуортс“! От който и да е магьосник... Щеше да се радва да мерне дори най-страшния си враг Драко Малfoy, само и само да се убеди, че всичко досега не е било сън.

Не че през цялата учебна година в „Хогуортс“ се бяха случвали само хубави неща. В края на миналия срок Хари се бе озовал лице в лице със самия Волдемор. Лордът действително не приличаше вече на себе си, но все още беше страховит, хитър и решен да си възвърне мощта. Хари за втори път се изплъзна от проклятието му, но това стана като по чудо и той още се будеше нощем, плувал в пот, питаше се къде ли е Волдемор в този момент, и си спомняше изкривеното от гняв лице и обезумелите разширени очи.

Внезапно Хари понечи да се надигне и седна на пейката. Както си гледаше разсеяно към плета, бе усетил, че и плетът го гледа. Между листата се бяха появили две огромни зелени очи.

Хари скочи на крака тъкмо когато през поляната се разнесе подигравателен глас:

– Аз пък знам какъв ден е днееес – пропя Дъдли, клатушкайки се като патица към него.

Огромните очи примигнаха и изчезнаха.

– Какво? – попита Хари, без да отмества своя поглед от същата точка.

– Знам какъв ден е днес – повтори Дъдли, доближил се съвсем до него.

– Браво – отвърна Хари, – значи най-сетне си научил дните на седмицата.

– Днес е твоят *рожден ден* – надсмя му се Дъдли. – И защо

не получи картички? Нямаш ли никакви приятели на онова шантаво място?

– Гледай да не те чуе майка ти, че споменавах моето училище – хладно отбеляза Хари.

Дъдли придърпа панталоните си, които непрекъснато се смъкваха.

– Защо се пулиш към плета? – попита той с подозрение.

– Чудя се с коя магия ще го запаля най-лесно – отвърна Хари.

Дъдли отскочи тутакси назад и на лицето му се изписа панически ужас.

– Н-н-няма да го направиш... Тате забрани да правиш м-м-магии... щото ще те изрита от къщи, а ти няма къде другаде да идеш... като нямаш дори и приятели да те приберат...

– *Абракадабра!* – заканително започна Хари. – *Фокус-мокус... вила самовила...*

– МАААМООООО! – завика Дъдли и преплитайки крака, се спусна към къщи. – Маааамоооооо! Той прави нали знаеш какво!

Хари си плати скъпо за това удоволствие. Щом нито Дъдли, нито храстът бяха пострадали, леля Петуния разбра, че той всъщност не е правил магия, но все пак трябваше да си наведе главата, когато тя замахна да го удари с насапунисания тиган. После му намери работа и се закле, че няма да му даде нито залък, преди да я свърши.

Докато Дъдли се мотаеше наоколо, зяпаше и ближеше сладолед, Хари изчисти прозорците, изми колата, окоси ливадата, оплеви цветните лехи, подкастри розите, поля ги и пребоядиса градинската пейка. Жаркото слънце изгори врата му. Хари съжаляваше, че се хвана на въдицата на Дъдли, но шишкото бе изрекъл на глас онова, което самият той си мислеше – че сигурно наистина няма приятели в „Хогоуртс“...

„Да можеха да мернат сега отнякъде славния Потър!“ – ядно си мислеше Хари, докато разстилаше тор върху лехите, а гърбът го болеше и по лицето му се стичаше пот.

Беше вече седем и половина вечерта, когато, съвсем изтощен, чу да го вика леля Петуния.

– Идвай тук! И стъпвай върху вестниците!

Хари си отдъхна на сянка в лъснатата кухня. Върху хладилника беше десертът за вечерята, украсен с цяло хълмче от бита сметана със захаросани виолетови бонбони. Във фурната цвърчеше свинско бутче.

– Яж бързо, че семейство Мейсън ще бъдат тук всеки момент! – сопна му се леля Петуния и му посочи две филийки хляб и бучица сирене на кухненската маса.

Тя вече бе облякла светлорозова официална рокля.

Хари си изми ръцете и изгълта набързо оскъдната вечеря. Леля Петуния дръпна чинията му, едва дочаквайки го да свърши.

– Хайде горе! Бързо!

Като минаваше покрай вратата на дневната, Хари мерна вуйчо Върнън и Дъдли с папийонки и в смокинги. Едва бе стигнал до горната площадка, когато на вратата се позвъни и в долния край на стълбището се появи яростното лице на вуйчо Върнън.

– Внимавай, момче! Само да шукнеш...

Хари стигна на пръсти до стаята си, пхна се вътре, затвори вратата и се обърна с единственото желание да се строполи на леглото си.

За негова изненада обаче там вече седеше някой...

– ГЛАВА ВТОРА –

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО НА ДОБИ

Хари едва се сдържа да не извика. Дребното създание на леглото му имаше големи уши като на прилеп и изпъкнали зелени очи колкото топки за тенис. Хари веднага осъзна, че точно то го беше следило през градинския плет сутринта.

Докато още се гледаха, чу гласа на Дъдли в антрето:

– Мога ли да поема палтата ви, господин и госпожа Мейсън?

Създанието се смъкна от леглото и се поклони толкова ниско, че докосна пода с върха на дългия си тънък нос. Хари забеляза, че е облечено в нещо като вехта калъфка за възглавница с цепки за ръцете и краката.

– Тъъ... Здравей! – каза Хари притеснено.

– Хари Потър! – възкликна създанието така високо и пискливо, че според Хари не можеше да не са го чули и долу. – Доби тъй отдавна желаете да ви срещне, сър... Чест такава е за мен, че...

– Б-б-благодаря ти!

Хари се промъкна покрай стената и се отпусна в стола пред писалището си до Хедуиг, която вече спеше в големия си кафез. Искаше му се да попита „Ти какво си?“, но му се видя твърде грубо, затова просто каза:

– А кой си ти?

– Доби, сър. Просто Доби. Доби, домашно духче – каза създанието.

– О... наистина ли? – отвърна Хари. – Аз... не че искам да

те обидя или нещо подобно, ама... сега не е най-подходящият момент да имам домашно духче в стаята си.

От дневната се разнесе високият пресилен смях на леля Петуния. Духчето се оклюма.

– И аз се радвам да се запозная с теб – побърза да каже Хари, – ама... ще ми кажеш ли за какво точно си дошъл?

– О, разбира се, сър! – започна Доби делово. – Доби е дошъл да ви каже, сър... трудно е, сър... Доби не знае как да започне...

– Заповядай, седни! – вежливо каза Хари и посочи леглото си. За негов ужас духчето се разрида, и то много шумно.

– Да *с-с-седна!* – изхлипа то. – *Никога... никога досега...*

На Хари му се стори, че гласовете долу се снишиха.

– Съжалявам – прошепна той, – не исках да те обидя.

– Да обидите Доби? – хлипаше духчето. – Доби *никога* не е канен да седне в присъствието на магьосник... като *равен*...

Докато се опитваше да му даде знак да мълчи и същевременно го успокояваше, Хари помогна на Доби да се качи пак на леглото, където той продължи да хълца с вид на голяма и грозновата кукла. Най-сетне успя да се овладее и седна, вперил големите си очи в Хари, разнежен от благоговение.

– Едва ли си срещал много добри магьосници – отбеляза Хари, като се опитваше да го развесели.

Доби поклати глава. После, съвсем изневиделица, скочи и започна да си удря яростно главата в рамката на прозореца, като викаше: „*Лош Доби! Лош Доби!*“.

– Недей... Какво правиш? – трескаво зашепна Хари и скочи да го издърпа пак на леглото.

Хедуиг се събуди с много висок писък и яростно заудря крила в пръчките на кафеза си.

– Доби трябваше да се накаже, сър – каза духчето, гледайки малко като замаяно. – Доби едва не обиди семейството си, сър...

– Твоето семейство?

– Семейството магьосници, където служи Доби, сър... Доби е домашно духче и трябва да служи на една къща и на едно семейство завинаги...

– Те знаят ли, че си тук? – любопитства Хари.

Доби потръпна.

– О, не, не, сър... Доби ще си наложи много тежко наказание, задето идва да ви посети, сър. За това заслужава да си прищипе ушите с вратата на фурната. Само ако разберат, сър...

– А няма ли да забележат, че си си прищипал ушите с вратата на фурната?

– Доби не вярва, сър. Доби все трябва да се наказва за нещо, сър. Те оставят Доби да го прави. Понякога дори го подсещат да се накаже допълнително.

– Че защо не ги напуснеш тогава? Не можеш ли да избягаш?

– Домашното духче трябва да бъде пуснато, сър. А семейството няма никога да ме освободи... Доби ще им служи, докато умре, сър...

Хари впери очи в него.

– А аз си мисля, че едва ще издържа тук още четири седмици – каза той. – Ами тогава... Дърсли изглеждат направо добри хора. Не може ли някой да ти помогне? Аз не мога ли?

Хари мигом съжали за думите си. Доби пак се разрида от благодарност.

– Моля те – трескаво шепнеше Хари, – моля те, успокой се! Ако Дърсли чуят нещо долу, ако разберат, че си тук...

– Хари Потър предлага да помогне на Доби... Доби е чувал колко сте велик, ама Доби не знаел колко сте и добър.

Хари, чието лице бе пламнало, възрази:

– Каквото и да си чувал за моето величие, са пълни глупости. Аз не съм дори и отличник в „Хогвортс“, Хърмаяни е...

Но млъкна начаса, защото дори само като си помисли за Хърмаяни, го заболя.

– Хари Потър е смирен и скромен – почтително отбеляза Доби и очите му грейнаха. – Хари Потър не приказва за победата си над Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

– Волдеморт ли? – уточни Хари.

Доби захлупи уши с длани и простена:

– Ауу, не казвайте това име, сър! Не го назовавайте!

– Съжалявам! – бързо се поправи Хари. – Знам, че много хора не искат да го чуват... като моя приятел Рон например...

И пак млъкна. Мисълта за Рон също му причини болка.

Духчето се наведе към Хари със светнали като фарове очи.

– Доби чул да разправят – хрипкаво поде той, – че Хари Потър се срещнал за втори път с Черния лорд, и то само преди няколко седмици... и че Хари Потър *нак уснял* да избяга.

Хари кимна и очите на Доби плувнаха в сълзи.

– О, сър! – ахна той и взе да бърше лицето си с ъгълчето на мърлявата калъфка, която носеше. – Хари Потър е доблестен и смел. Справил се е с толкова много опасности досега! Но Доби е дошъл да пази Хари Потър, да го предупреди... Нищо че после ще трябва да затисне уши с вратата на фурната... *Хари Потър не бива да се връща в „Хогвортс“!*

Настана тишина, нарушавана само от потракването на ножове и вилици долу и от далечния боботещ глас на вуйчо Върнън.

– К-к-какво? – заекна Хари. – Ама как така да не се върна?!... Нали срокът започва на първи септември! Че аз само за това живея! Ти изобщо не знаеш какво е тук. *Моето място* не е тук, а във вашия свят – в „Хогвортс“.

– Не, не, не! – разписка се Доби, клатейки глава така силно, че чак ушите му плющяха. – Хари Потър трябва да си стои на сигурно място. Той е твърде велик, твърде добър, за да се погуби. Ако Хари Потър се върне в „Хогвортс“, ще бъде в смъртна опасност.

– Ама защо? – изненада се Хари.

– Има заговор, Хари Потър. Такъв заговор, дето ще направи най-ужасни неща да се случат в Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“ тази година – прошепна Доби и изведнъж се разтрепери целият. – Доби го знае от месеци, сър. Хари Потър не бива да се излага на опасност. Той е от голямо значение, сър!

– Какви са тези ужасни неща? – направо попита Хари. – Кой крои този заговор?

Доби издаде странен гърлен звук и заблъска като луд главата си в стената.

– Престани! – викна Хари и сграбчи духчето за ръката да го спре. – Разбирам, че не можеш да ми кажеш. Но защо тогава ме предупреждаваш? – Изведнъж го осени неприятна мисъл. – Чакай малко... Да няма нещо общо с Вол... извинявай... с Ти знаеш-кой, а? – И добави набързо, щом главата на Доби се наклони угрижено към стената: – Достатъчно е само да ми дадеш знак с поклащане или кимване на главата.

Доби бавно поклати глава.

– Не, не е *Онзи-който-не-бива-да-се-назовава*, сър.

Гледаше го с широко отворени очи, сякаш искаше да му даде някакъв знак. Хари обаче беше в пълно недоумение.

– Да не би да има брат, а?

Доби поклати глава с още по-широко отворени очи.

– Е, не мога тогава да се сетя кой друг е способен да предизвика ужасни неща да се случват в „Хогуортс“ – каза Хари. – Освен Дъмбълдор... Нали знаеш кой е Дъмбълдор?

Доби кимна с глава:

– Албус Дъмбълдор е най-великият директор, който „Хогуортс“ е имало някога. Доби знае, сър. Доби е чувал, че Дъмбълдор може да се мери по сила с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава през най-добрите му дни. Само че, сър – и гласът на Доби се сниши до настойчив шепот, – има някои неща, които и Дъмбълдор не може... никой благопристоен магьосник...

И преди Хари да успее да го спре, Доби скочи от леглото, сграбчи настолната лампа и се заудря по главата, като скимтеше оглушително.

Долу внезапно настана тишина. Две секунди по-късно, когато сърцето му вече туптеше до пръсване, Хари чу в антрето стъпките на вуйчо Върнън, който се провикна: „Дъдли трябва да е оставил пак телевизора си включен, хлапашка му работа!“.

– Бързо! В гардероба! – изсъска Хари и блъсна вътре Доби, затвори вратата и се хвърли на леглото точно когато дръжката се завъртя.

– *Какво правиш?* – процеди вуйчо Върнън през зъби, надвесен застрашително над Хари. – Развали целия ефект от вица ми

за японеца, дето играел голф... Само още един звук да чуя и ще съжаляваш, че си се родил, разбра ли!

И той тронаво излезе от стаята.

Хари още трепереше, когато пушна Доби от гардероба.

– Видя ли какво е тук? Разбираш ли сега защо трябва да се върна в „Хогуортс“? Само там имам дом... е, и приятели, струва ми се.

– Приятели, които дори и не *пишат* на Хари Потър... – поклати глава духчето.

– Предполагам, че те просто... Я чакай – усети се Хари и се намръщи. – *Ти* откъде знаеш, че моите приятели не ми пишат?

Доби запристъпва от крак на крак.

– Хари Потър да не се сърди на Доби... Доби го направил за добро...

– *Ти да не си ми прибирал писмата?*

– Доби ги пази ей тук, сър.

И като отстъпи на безопасно разстояние, той измъкна изпод калъфката, с която беше облечен, дебело тесте писма. Хари разпозна красивия почерк на Хърмаяни, неравните букви на Рон и дори едни дракулки, които трябва да бяха от Хагрид – пазителя на дивеча в гората на „Хогуортс“.

Доби примига боязливо към Хари.

– Хари Потър не бива да се гневи... Доби се надявал Хари Потър... да помисли, че приятелите му са го забравили, и да не иска да се връща в училището, сър...

Хари изобщо не слушаше. Той посегна да грабне писмата, ала Доби отскочи встрани.

– Хари Потър ще си ги получи, сър, ако даде на Доби думата си, че няма да се връща в „Хогуортс“. О, сър, не бива да се излагате на такава опасност! Обещайте ми, че няма да се връщате, сър!

– Няма да ти обещаая! – разгневи се Хари. – Дай ми писмата от моите приятели!

– Тогава Доби няма друг избор – тъжно рече духчето. Преди Хари да успее да се помръдне, Доби се стрелна до вратата на

стаята, дръпна я... и хукна надолу по стълбите.

С пресъхнала уста и свит стомах Хари се спусна подире му, мъчейки се да не вдига шум. Взе на един скок последните шест стъпала, приземи се меко като котка на килимчето в антрето и се огледа за Доби. От столовата се чуваше гласът на вуйчо Върнън: „... разкажете на Петуния оная смешна история за американските водопроводчици, господин Мейсън – тя направо умира да я чуе...“ Хари изтича до кухнята и там едва не припадна.

Пудингът, шедьовърът на леля Петуния, планината от сметана и захаросани бонбони, се носеше във въздуха на сантиметри от тавана, а върху шкафа в ъгъла се беше свил Доби.

- Недей – дрезгаво изрече Хари. – Моля те... ще ме убият...
- Хари Потър да обещае, че няма да се върне на училище...
- Доби... моля те...
- Обещайте, сър...
- Не мога!

Доби му отправи драматичен поглед.

– Тогава Доби трябва да го стори, сър, за доброто на Хари Потър.

Чинията се приземи с оглушителен трясък и сметаната от пудинга опръска стените и прозорците. Чу се звук като удар с камшик и Доби изчезна.

От трапезарията се разнесоха писъци. Вуйчо Върнън, последван от гостите, се втурна в кухнята, където завари Хари, вцепенен от ужас, оплескан от главата до петите със сметана.

Отначало изглеждаше, че вуйчо Върнън ще успее да замаже цялата работа. („А, това е нашият племенник – не е добре, горкичкият, и се бои от непознати, та затова го държим горе...“) Той изтика ужасеното семейство Мейсън обратно в трапезарията, заплаши Хари, че ще го смаже от бой, като си отидат гостите, и му връчи един парцал. Леля Петуния измъкна от фризера малко сладолед вместо пудинга и Хари, все още разтреперан, се зае да мие кухнята.

Вуйчо Върнън може би все пак щеше да има шанс да сключи сделката, ако не беше совата...

Леля Петуния тъкмо освежаваше гостите с ментово-шоколадови бонбони, когато през прозореца влетя забулена сова, пусна едно писмо върху главата на госпожа Мейсън и излетя отново. Госпожа Мейсън изпищя от ужас и побягна навън, крещейки нещо за лунатици. Господин Мейсън я последва, но първо заяви на домакините, че жена му се плаши до смърт от птици с всякакви размери и форма, и ги попита всеки път ли устройват такива шеги на гостите си.

В кухнята Хари стискаше парцала като единствена защита срещу вуйчо Върнън, който се приближаваше с демонични пламъчета в малките очички.

– Чети това! – злобно изсъска той, размахал писмото, донесено от совата. – Хайде, чети!

Хари взе писмото. То не беше за рождения му ден.

Уважаеми господин Потър,

Получихме сведения, че тази вечер точно в девет часа и дванайсет минути в дома, където живеете, е била направена хвърковата магия.

Както Ви е известно, на невръстните магьосници не се разрешава да си служат с магии извън училище и ако отново нарушите тази забрана, може да бъдете изключен от съответното училище (Наредба за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни, 1875 година, параграф В).

Напомняме Ви също така, че всякаква магьосническа дейност, която може да бъде забелязана от членове на немагьоснически общности (мъгъли), представлява сериозно престъпление по член 13 от Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците.

Желаем Ви приятна ваканция!

Искрено ваша:

*Мафалда Хопкърк, отдел „Злоупотреба с магии“
Министерство на магията*

Хари вдигна очи от писмото и преглътна.

– Не си ни казвал, че ви е забранено да използвате магия извън училище – рече вуйчо Върнън и зловещите пламъчета заиграха в очите му. – Предполагам, че си забравил да го споменеш, а? Просто ти се е изплъзнало от ума, нали? – Той се нахвърли върху Хари като голям булдог с оголени зъби. – Чуй тогава какво ще ти кажа, момче... Заклучвам те и повече никога няма да се върнеш в онова училище, никога! А опиташ ли да се измъкнеш с магия, ще те изключат оттам.

И като се разхили като луд, повлече Хари обратно нагоре по стълбите. Вуйчо Върнън не се шегуваше. На следващата сутрин той плати да поставят решетки на прозореца на Хари, а сам изряза в долния край на вратата дупка като за куче, колкото да пропуска малки порции храна три пъти на ден, и я затвори с капак. Сутрин и вечер Хари можеше да отива до тоалетната. Иначе беше заключен в стаята си през цялото денонощие.

* * *

Три дни по-късно Дърсли не даваха никакви признаци, че ще отстъпят, и Хари не виждаше изход от ситуацията. Лежеше и гледаше как зад решетките на прозореца му слънцето залязва и тлъдно се питаше какво ли ще стане с него...

Нямаше смисъл да се измъква оттам с магия, щом щяха да го изключат от „Хогуортс“. Ама пък и животът на „Привит Драйв“ бе стигнал до точка на непоносимост! Откакто Дърсли вече знаеха, че няма опасност да осъмнат като прилепи, той бе загубил единственото си оръжие. Доби може би беше спасил Хари от нещо страшно в „Хогуортс“, но както вървяха нещата, той можеше и без това да си умре – от глад.

Капакът на кучешкия отвор изтрака и се появи ръката на леля Петуния, която избута в стаята купичка с рядка супа. По-неже вече го болеше стомахът от глад, Хари скочи от леглото си и я грабна. Супата беше леденостудена, но той изгълта половината на един дъх. После отиде до клетката на Хедуиг и

изсипа разкашканите зеленчуци от дъното на купата в празната ѝ паничка за храна. Тя се накокошини и се обърна с поглед, пълен с отвращение.

– Няма смисъл да извърщаш човка, защото друго за ядене просто нямаме – мрачно ѝ рече Хари.

Той остави празната купа на земята до отвора и пак си легна, като че още по-гладен отпреди.

Ако все пак оживееше още четири седмици, какво щеше да стане, като не се яви в „Хогуортс“? Дали ще пратят някого да разбере защо го няма? Ще успеят ли да накарат семейство Дърсли да го пуснат?

В стаята падна здрач. Хари беше изтощен, червата му къркореха, главата му се замайваше от въпроси без отговор и той се унесе в неспокоен сън.

Сънува, че са го изложили в зоологическа градина в клетка с табелка НЕВРЪСТЕН МАГЪОСНИК. Хората се блещеха през решетките да го видят как лежи, изгладнял и немощен, на сламената си постеля. Забеляза в тълпата физиономията на Доби и му извика за помощ, ала Доби се провикна „Хари Потър е в безопасност там, сър!“ и изчезна. После се появиха тримата Дърсли и Дъдли раздруса пръчките на клетката, като му се хилеше.

– Престани! – измърмори Хари, когато друсането стана нетърпимо за замаяната му глава. – Остави ме на мира... махни се... искам да спя...

Тогава отвори очи. Луната грееше през решетката на прозореца. И някой наистина надничаше вътре – някой с лунички, с червена коса и дълъг нос.

Зад прозореца беше Рон Уизли.